

и отъ Бога...! Не дай Боже. И това е най глав-
ніа вече нашъ Свѣщеннически порокъ.

Доволно вече ный говорихме за прочитаньето
на Свѣщенното Писаніе въ вѣтіа и Новъ Завѣтъ,
и въ Православните дѣховни наши книги; Я отъ
тѣхното прочитанье особено за насъ свѣщенни-
цытѣ, каква полза ще полѣчимъ, да повтаряме
пакъ да говоримъ, не приема прилика. Менѣ въ об-
ще ми са искаше да докажахъ на нѣкон отъ бра-
тіята си свѣщенницы, чи голѣма е ползата, ако
са ѹбѣдахъ да прикарватъ: празничните дни, и
врѣмѣто, кога са освободахъ отъ работа и въ
дѣлничните дни, было сѣтринъ, было вечеръ, было
дене, было ноще. Който прочее искрено жалае да
са ѹбѣди въ прочитатъ, той лесно може да са на-
ѣчи какво е званіето Свѣщенничество, а който не-
рачи да са познай какъвъ е, него съ нищо немо-
жимъ ѹбѣди.—Той са наѣчилъ да лѣжи отъ мър-
зель въ тъмнотѣта, и, ако мѣ са запали свѣць,
ще ѹж ѹгаси, ако съ изнесе въ видѣлината по
срѣдь-пладнѣхъ за да вижда, той очитѣ си ще
стисне и пакъ да е въ тъмнотѣта. Ето пакъ
Свѣщеннически нашъ порокъ!

Брата съслужители! Бѣши врѣмѣ, когато на-
шіа народъ живѣеше въ прѣмъждлива свѣтлина на
безкнижіето: побѣдналъ, изсѣхналъ и ослабналъ
отъ това. Бѣши врѣмѣ, когато на нашіа народъ
най-чѣвствителните мѣ отъ книжевность хора, бѣ-
ха както насъ днешни повѣчето свѣщенницы. Бѣ-
ши врѣмѣ когато си останалъ нашіа народъ въ
дѣховното назыданіе отъ прадѣдните наши народ-
ни и образовани Свѣщенницы, та са крѣпеше са-
мо отъ Свѣтото преданіе безъ книжевность въ не-
порочната си вѣра.—И отъ послѣ така го бѣши
докарало врѣмѣто да благодарн за тѣкмызъ Свѣ-